

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΙ' ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

'Ο Λαονδοβίκος 14ος συνήθιζε να λέη ότι, όσάκις διαφύζε κάποιον σε μια θύει, δημοφροσύνη έννενηντα έννά διασφαρισμένους και έννα άγαστό 1...

'Η δούκισσα τής 'Ορλεάνης, νύφη τού βασιλέως τής Γαλλίας, δταν προτοπήγει στη Γαλλία, θέλησε έννα φεγγαρόλουστο βράδυ να ζάμη έννα περίπατο στον κήπο τών Βερσαλλιών.

'Ο σκοπός όμως πού έφύλαγε στην πόρτα τού κήπου τήν έντοδίση να περάση.

— Άφισέ με να περάσω, καλέ μου άνδρα, τού έλετε ή δούκισσα. Είμαι ή γυναίκα τού αδελφού τού βασιλέως!

— Μπα! έλε με έκκληση ή στρατιώτης. 'Όστε ό βασιλεύς έχει αδελφό!

— Πώς! τού έλετε τότε κατάληκτη ή δούκισσα τής 'Ορλεάνης. Δέν τό ξέρεις αυτό; Πόσον καυό έχεις πού άσπυρετείς τόν βασιλεύ;

— Τριάντα χρόνια!

— Δέν μπορεί λοιπόν ν' άγώσθι ότι ό βασιλεύς έχει αδελφό, άφού ζάθε φορά πού περνάει από τήν σκοπιά σου είσαι άναγκασμένος να τού παρουσιάσεις όλα!

— Ναι, άπάντησε ό γρηναίος στρατιώτης. 'Η αλήθεια ένν ότι δταν άκούω να χτυπούν τού τρύπανο, τρέχω αστά άπλα... Δέν ζήτησα όμως ποτέ να μάθω για πούιν γίνεται όλα αυτά τού γυροαποφύ, και ένν ό βασιλεύς είχε αδελφούς ή παιδιά... Τι ν' ένδιαφερέ έννο 1...

'Ο ποιητής Κοριεντιών έτρεφε μεγάλη αδυναμία στό σκυλιά. 'Όσα τήγαν να συναντησθί στον δρόμο του, τά έλάτρευε και τά κοσβαλούσε μαζί του. Είτε ήσαν άσπορα, είτε άσχημα, είτε καθαρά, είτε βρομίμα, τά φρόξενουσε σπίτι του, με τήν ίδια πάντα στοργή. 'Έννοουσε όμως να τά καθαίρει καί διάφορα γυναικία. 'Όταν ζενόνα από τά σκυλιά του είχε μαζέψει άπ τόν δρόμο δέν μπορούσε να μάθι τά γεννησιματά από τα δάσκαζε, τό έπαρνε κάτω άπό τήν μαנדύα του καί αργάνει καί τό έγκατέλειπε στην ίδια γωνία τού έρμού άπ' όπου τό είχε πάρει!...

Παύλ περιήγους ζωοφίλος άθήνας...

την κόρη για σένα. Έγώ θά φύγω, θά πάω στην Άμερική.

— Να τήν πάρω! φώναζε ό 'Ερρίκος. Μήπως μπορείς να μου χαρίσης μαζί μ' ατή καί τόν θροιά της; Γι' αυτό πρέπει έννα άπ' τούς δύο μας να πεθάνη, είτε σε λίγο με άγρια φωνή. Καί τό τριάντο χροιά του άγγισε τη λαλή τού μαχαίριού του.

— Ναι, άποκρίθηκε ό Τριστάκος. 'Άς γίνι έτσι...

Σηρωθήσαν κ' οι δύο μηχανικά. 'Εβγάλαν τού μαχαίρια τους καί χιούξαν ό έννας άπάνω στον άλλον. 'Ηξεραν όμως να προφυλάσσονται καλά, γιατί κ' οι δύο τους συνήθιζαν να γυμνάζονται στην άλασσα. Μία ώρα όλόκληρη χτυπόντουσαν. Κάποιον-κάποιον, έξηγτημένον από τήν κόπωση, άναπάντων για λίγο, ένν τό αίμα έτρεχε κατακόκκινο άπ' τις άνοιχτές πληγές τους.

Σέ μία στιγμή άκουσαν τόν ήχο μιάς κελάνης καί σταμάτησαν. 'Ο ήλιος έφανε στη δάση του κ' οι τελευταιές άχτίδες του γλιστρούσαν μέσα από τά φύλλα. 'Απάνω στό χώμα τό σκελισμένο με έφρά φύλλα, τά χορτάκια λήγαν από τήν αέρα καί τά ποταμά χαριτοούσαν τη νόγτα με τό κελάδημά τους.

'Ο Τριστάκος γύρισε τό κεφάλι του κ' έβλεπε τήν κοιλιά τού κωνιακού τής πόλης πού διαγραφόνταν άμυδρά μέσα στην όμίχλη... Στριγγιμένος τότε προχώρησε έν βήμα προς τόν αδερφό του καί τού άπέσωσε τό χροιά. 'Τήν ίδια στιγμή τόν έπιασε μία θανάσιμη κόπωση, άκούμαρος άπάνω σ' έννα δέντρο, ή πλάτες του γλιστρούσαν στό ροζάικο χορμό κ' έπεσε κάτω.

'Ο 'Ερρίκος παρακολουθούσε με φρίκη τόν αδερφό του πού κατέβαλε τις τελευταιές τόν προσπάθειες για να συγκαταθίη στη ζωή. Θέλησε να πάη να τόν σπρώξει, μή ούτε κ' αυτός μπορούσε τώρα να σάλλει. Καταματωμένος κ' έλεεινός έτριγκάζε σάν μεθυσμένος.

'Εκείνη τή στιγμή, από τό βάθος τής κοιλάδας, μέσ' στό σούρουπο, μία σκού φάνηκε να τρέχει προς τό μέρος τους. 'Επέρασε τό λόφο κ' βταν πλησίασε τά δύο πληγωμένα άδέρφια, ξεχώρισαν τή μητέρα τους. Ναι, ήταν ή ίδια ή μάνα τους... 'Ετρεχε ζωντά τους λαγαρισμένη. Καί τή στιγμή πού βρισκόταν λίγα βήματα μακριά τους, ό 'Ερρίκος, πού έμενε ακόμα δοθός, μετακινήθηκε, με μεγάλο πόνο, από τή θεία του κ' έπεσε στην άγκαλιά τού αδερφού του, πού κοίτονταν έαπλωμένος κάτω. Κ' έτσι, βουτηγμένοι στό αίματα καί στό δάκρυα, ξεφύγχαν κ' οι δύο με τό άγκαλιασμένοι σφιχτά!...

ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

'Ο Δεληγιάνης άρραβωνιασμένος. Γιατί διέλυσε τόν άρραβών. Σιωπή καί μυστηρίον. 'Επί τέλους ήμίλει. Δέν ε χει τό θάρρος να παντρευθί. Τα... βάρη τού γαμου. 'Η άπεραντή μήμημ τού Δεληγιάνη. Το σύμβολο τού Δεληγιάνη-κού Κόμματος. Το κερδίον. Πιτσιρίκος, ό ψήφος τού μέλλοντος, κλπ.

'Ο Δεληγιάνης έπέρασε κάποιον καυό τη ζωή τού άρραβωνιασμένου. 'Όχι παρτίσι τότε τά σπανία καί ήσαν έννα τέλειος άντρας, ζάπος άδύνατος, λάβαινε δέ πάντα μέρος σ' είνθους σιναναστροφές καί διασκεδάσεις. 'Όταν έτυχανε όμως να τού ρωτήσουν για τό λόγο τής διαλύσεως τού άρραβώνος του, τήρσσε έπιμονή σιγή. Κάποτε ήκουε σε μία έκδρομή τού έκαμε μαζί με άλλους φίλους του καί με μεσοές κινήσει στην 'Ομιλία, έλάμω στο γλέντι, έκαμε πρόταση έπυ τού γάμου, σινασιόντας στους άγάθιους... να παντρευτούν.

— Εσείς όμως γιατί δέν παντρευτήκατε, ζάφισ προέφερε; τόν έρώτησε έξάνα ζάποιος κληρύς τής συντροφιάς.

— Θέλετε να τό μάθετε; άπάντησε ό Δεληγιάνης. 'Ημωιν ζάποιν άρραβωνιασμένος από καυό, όσο πλησίαζε όμως τ, άφισιόντι ήμωιν τού γάμου, τόσο έγαντα τό θάρρος μου.

— 'Υπήρχε κανείς ίσχυαίρος λόγος;

— Κανένας άπόλύτως. Με δισκόλευε μόνον τό ότι ή μέλλουσα σύζυγός μου ήταν άμπετα είταφής. Ένώ έγώ ήμωιν ισχύνατος. Αυτό ήταν μυστα μου μ' έννοι ν' άφισιόνα αν θα μπορούσα να βαστάσω τά... βάρη τού γάμου! Καί όπως βλέπετε διέλυσα τόν άρραβώνα κ' έμεινα άναπάντητος.

Έίνε γνωστόν επίσης ότι ό Δεληγιάνης στη νεανική του ήλικία, άποτε τού δούσαν είκαρια, έγγραφε στίχους καί διάβαζε ποιήσι. Τό είδος τής ποιήσεως πού προτιμούσε ήταν ή σαύρα καί έννε βίβωσι άπ' έχει γράψει σαύρα ποιήματα. Δυστυχώς όμως δέν μιάς έμεινε κανένα δείγμα τής ποιήσεως τού άειμνήστου ποιητικού ύπου έπειδή τό έσημάνισε ό ίδιος πού τό θανάτου του.

'Ο Δεληγιάνης είχε άπέραντο νηπιονικό καί ήταν πάντα έτοιμος να δώσει ζάθε είδους τάφο κρηός.

'Όταν τόν έπεσοζέθη ζάποτε ό νεαρός γάμος έννα ζάποιν φίλος του, ό Δεληγιάνης άφισσε να τού μάθι για τόν πατέρα του, άναφύροντας μάλιστα άφισιόντις λεπτομέρειες άπ' τη ζωή του, τις όποιές ούτε τό παιδί του δέν έγνωρίζε.

Ακούφ, ζάφισ προέφερε, τού έλεε ό νεός, πώς μπορούσι να θυμάστε για τόν πατέρα μου τόσα πράγματα.

— Μην παρξενεύεστε απ' αυτό, φίλε μου, τού άποκρίθηκε ό Δεληγιάνης. 'Ο πατέρας σας ήταν φίλος μου καί σας βεβαιώνω πως κ' έσείς αν σινέθανε να είσαστε φίλος τού πατέρα σας κ' ίδη γιας του, θα θυμόσαστε τό ζαθετί, όπως κ' έγώ πού σας τό διηγούμαι τώρα.

'Ο Δεληγιάνης ως σύμβολο τού Κόμματος του είχε τό περίφημο ζωδόν, τού όποιον τόν άρριών έθισσε κάποτε ό ίδιος ως έξής:

— Κορδόνι εστίν ή διά γυμνασιφρικού προηόντος παρτάσιος τού άξιόματος «'Εν τή γνώσει ή ισχύς!»

Πώς έπεσοζέθη όμως τό όνομα αυτό;

Άγεται ότι σε κάποιον λόγο πού έβγάζε στους διαδηλωτάς τήν παρμονή τών έλεγών άπ' τό σπίτι του τής όδου Ζήνωνος, τέλειωσε μ' αυτόν τόν τρόπο:

— Πρέπει να ψηφίσετε τό συνδυασμό μας «εχορδόνι», όπως λένε.

Σχετικώς μάλιστα διηγούνται καί τό έξής χαριτωμένο ανέκδοτο:

Σε κάποια έυλογική άνωμομοποιία, έννα πιτσιρίκος δέκα χρονών ζατιφώθηκε να τρεψώσι ήμω στην αίθουσα, όταν ό Δεληγιάνης μιλούσε με τούς φίλους του καί να γράσι ίσως τό γρηναίο πολιτικό.

'Ο Δεληγιάνης βλέποντάς τον, διέκοψε τή συνομιλία καί τόν έρώτησε προέφερε:

— Τι ζήσις έδώ μέσα, φίλε μου;

'Ο μικρός στην άρχή τάχασε, δέν άγνοσε όμως να σινέλλη καί να τό βάλι στα πόδια φωνάζοντας ανσυχόντος:

— Κορδόνιμος!

Κι' ό Δεληγιάνης γυφίζοντας προς τούς φίλους του τούς είπε γυμωελόντις θμαιδετικά:

— Τόν βλέπετε; 'Όρίστε έννα ψήφος τού μέλλοντος!

